

capitolul 1

Dacă cineva m-ar fi întrebat în acea dimineață de toamnă a anului 2000 cum îmi merge, i-aș fi răspuns că îmi merge bine. Avusesem un an cu vânzări imobiliare de cinci milioane de dolari, spre supărarea unora dintre colegii mei mai puțin ambițioși. De-abia terminasem remodelarea impresionantei vile cu cinci dormitoare în stil italian din cartierul exclusivist Davenport Heights. Eram directoarea Comisiei pentru Dezvoltare Corporatistă a organizației Junior League. Iar fiica mea inteligentă și frumoasă, Brynn, era în cel de-al doilea an de colegiu pe Coasta de Est.

Desigur, lucrurile nu erau perfecte.

Sotul meu, David, își trăia mica „aventură” cu acea coafeză vulgară, blondă, de douăzeci și ceva de ani. Era atât de tipic și de banal.

Eu, cu toate că încă sufeream de senzația de piele moartă în urma ultimei operații estetice, încercam să-mi fac timp liber în program pentru o liposucție a coapselor. Chirurgia plastică seamănă cu vopsirea podelelor. Te face să observi halul în care arată pereții.

Brynn avea programare de două ori pe săptămână la un terapeut foarte faimos și foarte scump. Acesta credea că ar fi neproductiv pentru ea să-și ia o pauză de la studii și de la ședințele de terapie pentru a-și vizita părinții. Îmi era dor de ea.

Așadar, nu e ca și cum aș fi dus o viață de basm, dar consideram că o duc bine.

În acea după-amiază am dus un cuplu cu salarii medii și un Ford Expedition să viziteze o fermă restaurată din

Stoney Hills. Era destul de mediocră, dar cartierul era de primă mână.

– E o casă mare pentru doar două persoane, preciză soțul. Soția sa își ridică numaidecât capul. Indiferent dacă optaseră pentru un mariaj fără copii sau dacă era vorba de o problemă medicală, ea avea în mod evident o atitudine defensivă în privința subiectului. Eram întru totul de partea ei.

– Mărimea casei n-ar trebui stabilită numai după numărul de persoane care vor locui în ea, i-am spus eu. Un cuplu de oameni de succes, cu obiective bine definite, merită cu siguranță un loc de trai la fel spațios și de confortabil precum al cetei din *The Brady Bunch*¹.

Am rostit comparația cu un dispreț voit.

– O casă excelentă, am continuat eu, la fel ca mașinile de lux, reflectă valoarea personală a proprietarului în cadrul comunității. Consider că aceasta nu poate fi sub nici o formă prea mare.

Au semnat contractul, oferind prețul cerut.

Pentru a sărbători această lovitură, am trecut pe la Yesterday Emporium on Broadway din San Jose, la limita centrului orașului. Era o clădire întunecată, cavernoasă, ce găzduise un mare magazin comercial care dăduse faliment în anii treizeci. Acesta era magazinul meu preferat de antichități din întreg orașul, și chiar le vizitasem pe toate. Nu numai că din când în când avea lucruri frumoase, dar era ticsit cu orice tip de pahare, scaune și ustensile de grădărit inimaginabile. Trei etaje și o curte în dosul aleii – disponibile peregrinării printre inutil și sublim. Numai la mezanin, unde locuia proprietarul, accesul era interzis. Deși, judecând după lipsa de atenție a tipului, probabil că aș fi putut scormoni chiar prin apartamentul său și aș fi putut cumpăra propria încuietoare de la ușă, că ori n-ar fi știut ce-i aia, ori nu i-ar fi recunoscut valoarea.

¹ Serial de comedie american din anul '70 (n.red.)

Era un tip mare, solid și arătos, care n-avea habar de antichități. Oricât de nepermis de mic ar fi fost prețul vreunui articol de valoare, întotdeauna reușeam să-l conving să mi-l vândă și mai ieftin.

Rareori se dezlipea de tejehea. Un motiv era acela că șchiopâta pronunțat, astfel încât avea nevoie de un baston. Dar mai des, cred, nu se mișca din cauză că era ocupat să bată la o mașină veche de scris Underwood. Presupuneam că fie scria romane pornografice, fie edita o revistă pentru motocicliști proscriși. Oricare ar fi fost ocupația sa, îmi făcea plăcere să-l las fără cele mai bune piese din inventarul său pentru o zecime din valoarea lor reală. Nu-mi părea rău. Dacă individul nu știe valoarea reală a mărfii pe care o vinde, atunci merită să-i fie furată.

În acea zi plecasem de-acolo cu o jardiniere din cristal tăiată în formă de stea, pe care plătisem patruzeci și cinci de dolari. Zâmbisem tot drumul spre casă.

Pregătisem o cină ușoară. Jocul de golf al lui David durase mai mult decât era normal, astfel că venise la masă direct de la duș, purtând un tricou și pantaloni Dockers.

– Să mă fi văzut la gaura a șaptea, zise el. Eram aliniat perfect. Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei, aș fi crezut că am plasat mingea cu mâna. Dolph a trimis-o în mlaștină, iar eu am degajat-o. Îți zic, când se întâmplă așa ceva am senzația că aș putea face orice.

Eu nu joc golf. N-am jucat niciodată. Nu voi juca niciodată. Bineînțeles, asta nu conta pentru David. Era peste capacitatea lui de înțelegere că cineva n-ar fi interesat de o relatare minut cu minut a partidei sale.

Nu mă deranjasem să-l întrerup. Nu mai dădeam atenție spuselor sale și așteptam să termine, cu destul de mare răbdare, gândeam eu. În cele din urmă, ajunsese la capăt.

– Adu-ți aminte că avem acea petrecere la club în seara asta, am spus eu.

În mod clar nu-și aducea aminte, dar dădu din cap ca și cum și-ar fi amintit.

– Va trebui să-ți ceri scuze în numele meu, zise el. Nu pot să ajung în seara asta, e nevoie de mine la birou.

Slujba lui David ca partener în firma de avocatură înființată de bunicul său nu necesita un volum de lucru săptămânal mai mare de treizeci de ore. Mai mult de atât ar fi iscat conflicte drastice cu programul său de golf. Frata e nevoie de mine la birou era eufemismul personal și tăcut al lui David pentru planurile pe care și le făcuse cu Mikki, mai sus menționata coafetă blondă, de douăzeci și ceva de ani.

Mă infuriasem, nu pentru că avea să fie cu ea, ci pentru că nu avea să fie cu mine. Nu mă interesa unde sau cu cine se culca, dar în fața stâlpilor societății de la club era mai bine să te afișezi în cuplu, cu cineva care să-ți protejeze spatele.

– Asta e cea mai importantă întrunire a sezonului, am precizat eu. S-au strâns toate candidaturile pentru funcția de membru de anul viitor. Vor fi multe discuții despre cine va ocupa posturile vacante.

Clubul aristocratic era cât se poate de exclusivist, cu o tradiție îndelungată. Data din anul 1914, iar majoritatea familiilor fondatoare se regăseau încă în registru. Taxele anuale erau exorbitante – un inhibitor suficient pentru a ține la distanță vasta majoritate a populației. Dar existau și numeroase alte restricții. Numai un membru curent cu bună reputație putea propune un nume spre a fi luat în considerare. Iar noii membri erau adăugați fără tragere de inimă. Acceptarea nu putea fi asigurată nici de bani, nici de politică, nici de poziția socială. Incluziunea se afla în întregime la cheremul celor cu state vechi. Votarea avea loc la petrecerea de Crăciun, prin scrutin secret. Și era nevoie de unanimitate. Meschinăriile personale erau deghizate în grijă conservatoare. În cei douăzeci de ani

de când eram membri, fuseseră acceptate să candideze mai puțin de douăsprezece familii. Singurul mod de a vinde exclusivismul pe termen lung era acela de a nu-l vinde în cantitate prea mare.

– Mergi fără mine și pune-mă la curent după aceea, zise David. Oricum votez întotdeauna cum vrei tu.

Asta în mod sigur așa era. Lui David nu-i păsa câtuși de puțin de club sau de frământările politice din sânul acestuia – chiar dacă în copilăria sa fusese locul în care se desfășurau fiecare petrecere aniversară, vânătoare de ouă de Paște ori serbare cu artificii de Patru Iulie. Era locul unde învățase prima oară să danseze, unde avuseserăm petrecerea de nuntă, unde o introduseserăm în societate pe Brynn la balul debutanților. Asocierea permanentă a lui David cu acest club îl făcuse să-și piardă din entuziasm. Pentru el, era ca un alt teren de golf. Și nici măcar unul dintre preferatele sale.

Pentru mine, căreia fără el nu i-ar fi fost permisă intrarea pe aceste porți, clubul era simbolul a tot ceea ce realizasem în viață. Crescusem ca o nimeni de pe Coasta de Vest. Acum eram Cinea, cu C mare, în oraș. Dar poziția asta nu-mi era garantată pe viață.

– Am vorbit astăzi cu Brynn, spuse David, schimbând cu abilitate subiectul.

M-am oprit din mestecat și am încremenit pentru o secundă.

– Te-a sunat!

Nu-i stătea în fire să-l deranjeze pe tata la lucru. Pe mine, desigur, m-ar fi deranjat pe mobil la orice oră din zi sau din noapte.

– A spus că trece în revistă relațiile ei principale împreună cu doctorul Reiser, zise David. Nu dorea să încurce situația cu aporturi din partea ta.

Am încuviințat din cap. Cu speranță. Cu acceptare. Doctorul Reiser nu era primul ei terapeut. Cei șase

anteriori dădeau deseori din cap și păreau puși pe gânduri, dar nici unul nu fusese capabil să găsească originea problemei lui Brynn.

Era un mister și pentru mine. Dar deloc neașteptat. Nu știam nimic despre creșterea copiilor. Nici măcar nu văzusem vreunul de aproape înainte să se nască Brynn. Știam că nu voiam să fiu ca propria-mi mamă. Mai mult de atât n-aveam habar.

Fusese ideea lui David să avem un copil. Nu, idee nu e un cuvânt îndeajuns de puternic. David insistase să avem un copil. A fost singura dată când pretinsese cu adevărat ceva. Iar eu consimțisem. Cum aș fi putut să n-o fac? Nevoia de a te reproduce, de a asigura supraviețuirea materialului tău genetic este fundamentală. Nu e ca și cum ar putea fi combătută cu vreun argument rațional. Din perspectiva împlinirii ca ființă umană voiam un copil la fel de mult ca el. Așadar am cedat sub presiunea conjugală și a Mamei-Natură. Rezultatul a fost Brynn.

Nu-mi pare rău. Cui i-ar putea părea rău s-o aibă pe Brynn? Și credeam că mă voi putea descurca. La fel ca în cazul fiecărui scop pe care mi-l stabileam, studiam amănunțit, munceam din greu și făceam față provocării cu hotărâre.

Făcusem atât de multe cursuri pentru părinți, încât aș fi putut candida pentru un program de studii postdoctorale. Nu era curs de Mama și copilul în tot orașul la care eu și Brynn să nu fi participat.

Citisem toate cărțile de puericultură. Nu numai pe cele moderate și acceptate unanim. Le verificasem până și pe cele cu viziuni extreme. Toate, de la *Dreptul copilului de a deține arme* până la *Introducere în reîncarnare pentru copii*. Studiasem tehnici contradictorii de observare a comportamentului. Făcusem chiar și un tabel în Excel ce reflecta opiniile diferite privind rezolvarea problemelor comune. Era o formulă demonstrată ce garanta succesul.